

[Justitsministeren.]

og henstillede, at de fornødne Bestemmelser blev optaget i Politivedtægterne. Dette Cirkulære havde tilsyneladende ingen Virkning; som man kan se af Bilagene, er det ikke engang en Tiendedel af Landets Kommuner, der har taget noget Hensyn til dette Cirkulære, der igen er begrundet i Henvendelser fra Jagtraadet, Landbrugsministeriet og De samvirkende Husmandsforeninger.

Vi naar saa til Efteraaret 1934, hvor Landbrugsministeriets Erhvervsdirektorat skriver, at Spørgsmaalet om rationel Faareavl her i Landet næppe kan optages til Løsning, hvis der ikke indføres et Forbud mod disse Hunde, der i Jylland navnlig ødelægger en Mængde Dyr. Jeg gjorde i det høje Landsting opmærksom paa, i hvilken Udstrækning dette faktisk er Tilfældet, og jeg kan henvise til de Citater fra Tidsskriftet „Faareavl“, tror jeg det hedder, som jeg oplæste i Landstinget.

Den 7. Februar 1935 er De samvirkende Landboforeninger, som vi manglede, naaet til at henstille til Justitsministeriet at søge gennemført Bestemmelser om, at Schæferhunde og Krydsninger heraf skal føres i Baand, og at omstrejfende Hunde af denne Art skal nedskydes uden Varsel.

Nu troede jeg saa, at jeg havde det samlede Landbrug bag ved mig, og var derfor tryk og rolig, som man altid er her til Lands, naar dette er Tilfældet. Alligevel forberedte vi naturligvis Sagen saa godt som muligt, vi følte os ikke overbevist om, at de mange Klagere fra Landbrugets Side vilde være tilfredse blot ved Indførelse af Forbud mod Schæferhunde og Dobermannpinschere, og de Undersøgelser, vi foretog i den Henseende, viste ogsaa, at et saadant Forbud næppe vilde være tilstrækkeligt. Dansk Schæferhundeklub fremhævede, at det ved Politiets og Klubbens Undersøgelser havde vist sig, at langt de fleste Overfald paa Kreaturer skyldtes ikke Schæferhunde, men Køtere og Bastarder, og at der ved de faa Overfald, der skyldtes rene Racehunde, ikke specielt var Tale om Schæferhunde, nej, Overfaldene var fordelt paa alle store Hundracer. Dermed stemmer ogsaa de Erfaringer, man har gjort i Norge, hvor man undlod at fremme et Regeringsforslag, der kun indeholdt Forbud mod disse specielle Racer.

Da jeg var naaet saa vidt, mente jeg, det var nødvendigt at skride til en ny Lovgivning, og denne skulde altsaa have to Hovedformaal foruden det særlige Formaal, man har taget op i Landstinget: at søge at

ordne Ansvarsforsikringen paa en særlig Maade — to Hovedformaal, nemlig dels at efterkomme de mange forskelligartede Ønsker fra Landbrugets Side om at beskytte Faareavl, Vildt og Yngelen, men dels ogsaa at begrænse den efterhaanden ret overhaandtagende Hundeplage her til Lands. Ud fra disse Grundsætninger blev altsaa Lovforslaget formuleret, et Lovforslag, som paa visse Omraader er blevet skærpet i det høje Landsting, særlig begrundet ved nye Henvendelser fra forskellige Sider, paa visse Omraader dog ogsaa mildnet.

Jeg skal nu gøre Rede for Lovforslagets Hovedtræk, saaledes som det foreligger vedtaget af det høje Landsting. Den første Bestemmelse gaar altsaa ud paa en Anmeldelsespligt, i § 1, hvortil føjes en Afmeldelsespligt, naar Hunden forsvinder. I Almindelighed kræves Anmeldelse, inden Hunden er 4 Maaneder gammel, men af Hensyn til erhvervsmæssigt Opdræt forlænges Fristen her til 6 Maaneder gamle Hvalpe, saafremt de stadig er i Opdrætterens Besiddelse. Der føres Protokol over Hundene, og de skal forsynes med Tegn. Ifølge § 2 er Hundeafgiften i Hovedstaden 10 Kr. aarlig for mindre Hunde, Hunde ikke over 42 cm, og 20 Kr. for større Hunde. Kommunalbestyrelsen kan forhøje Afgiften til det dobbelte. Omvendt kan Kommunalbestyrelsen ogsaa bestemme, at Afgiften for Hunde, der holdes ved ensomt beliggende Steder, kan nedsættes eller bortfalde. Hvis samme Husstand holder flere Hunde, svares der dobbelt Afgift af dem alle. I Købstæderne udgør Hundeafgiften normalt det samme Beløb. Den kan forhøjes af Kommunalbestyrelsen til 15 og 30 Kr. aarlig henholdsvis for store og smaa Hunde. Hvis nogen der holder mere end een afgiftsfri Hund, svares dobbelt Afgift, og Hundejere, som er Medlemmer af andres Husstand, betaler det dobbelte. Paa Landet er Afgiften langt, langt mindre. Den udgør efter § 4 3 Kr. aarlig for de smaa Hunde og 5 Kr. aarlig for de store Hunde. Hvis nogen holder 2 Hunde, svares der dobbelt Afgift af den ene, og den erlægges, hvis de er af forskellig Størrelse, altid af den største. Holder nogen mere end to afgiftspligtige Hunde, betales 10 Kr. for hver overskydende. Der er dog Bestemmelser om, at Sogneraadet for bymæssigt bebyggede Dele af Landkommunen kan beslutte at gaa over til de tidligere anførte strengere Regler.

For at Sogneraadet ikke skal faa for meget Besvær med Gennemførelsen af disse